

šachovníci šťastnej korupcie. A pravdepodobne by mal stále všetkých desať prstov pokope.

Sima si vychutnávala hudbu a usilovne pracovala na tom, aby ich Theo mal onedlho pokope znovu. Po skúsenosti s Rubínom – a niekoľkých vážnych rozhovoroch s Danou – už neplánovala liečiť vady Theovho charakteru.

Nemáš právo, tvrdila Dana.

Matka má vždy právo, namietala Sima. Rozhoduje v záujme dieťaťa, kedy treba jesť, kedy spať, aj keď sa mu nechce, alebo že si nesmie brať hračky, ktoré mu nepatria, hoci sú úžasnejšie než jeho vlastné. A keď to inak nejde, matka smie použiť poplúčanie, manipuláciu, strasenie a v krajných prípadoch aj hmaty a chvaty, lebo vysvetliť deťom, prečo sa svet netočí okolo ich malíčka, je v niektorých situáciách nemožné.

Ale pacienti sú dospelí ľudia, pripomenula doktorka.

A vidíš, ani ako dospelí nevedia, čo je správne, krčila plecami Sima. No už jej bolo jasné, že ustúpi. Musí ich nechať, nech sa to naučia sami. Po niekoľkých pokusoch dokázala cez nevedomé procesy vytvoriť väzbu, ktorá zariadi, aby pacient pri každom pomúknutom či prijatom úplatku začal v novozregenerovaných prstoch cítiť bolesť.

Dana zatiaľ nasadila ťažké zbrane: *Mama to vie lepšie ako deti. Politici to vedia lepšie ako ich voliči. Doktorci to vedia lepšie ako pacienti a vedecí pracovníci to vedia lepšie ako ich výtvory. Ešte sa chceš so mnou dohadovať o liečebnej stratégii?*

Nie, doktorka. Samozrejme, že máte pravdu.

Nebude to mučivá bolesť. Iba taká neodbytná pripomienka. Posledné tóny Liszta dozneli a mama Sima spustila nadšený potlesk.

